

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ 2ου ΣΔΕ ΤΡΙΚΑΛΩΝ ΣΕ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Σύμφωνα με τους κανονισμούς οι κρατούμενοι σε σωφρονιστικό κατάστημα, δεν εμφανίζουν δημοσίως το ονοματεπώνυμο τους, το βιογραφικό ή το πρόσωπό τους.

Μπορούν όμως να καταθέσουν την ψυχή, τις σκέψεις τους και τα όνειρά τους.

Με αφορμή το ποιητικό συμπόσιο του 3^{ου} ΓΕΛ Τρικάλων «Οδυσσέας Ελύτης», στο οποίο το 2^ο ΣΔΕ συμμετέχει και αυτή τη χρονιά, κάποιοι από τους εκπαιδευόμενους ανταποκρίθηκαν θετικά στην πρωτοβουλία μας.

Μην έχοντας ιδιαίτερη επαφή με τον ποιητικό λόγο οι εκπαιδευόμενοι παρακινήθηκαν αρχικά να εκφράσουν αυτά που νιώθουν και ύστερα να τα συμβολίσουν με εικόνες. Το δέσιμο των ποιητικών πλέον φράσεων, όπως και η συνολική δράση έγινε από την εκπαιδευτικό Μαρία Μουτσάκη. Η μικρή αυτή δράση έγινε αφορμή για να δρομολογηθεί η δημιουργία εργαστηρίου ποίησης και δημιουργικής γραφής εντός του ΣΔΕ.

Η ποίηση είναι ένα όμορφος τρόπος για επανεκκίνηση, επαναπροσδιορισμό και λύτρωση. Η ώρα της γραφής είναι η απέραντη ελευθερία. Και το αποτέλεσμα, άλλοτε βάλσαμο και άλλοτε αλάτι στις πληγές:

Φυλακή

*Τα σπασμένα φτερά μου αγγίζω
Μπροστά στον άπονο τοίχο που βρέθηκε μπροστά μου.
Ξύνω πληγές και ματώνω.
Ματώνω κι ονειρεύομαι
το ελεύθερο πέταγμα του γλάρου
και το αιώνιο αρμένισμα στις απέραντες θάλασσες.
Ξυπνώ και κοιτάζω.
Κανείς.*

Φωνάζω .

Κανείς.

Κλαίω.

Κανείς.

Έρημο το βουνό κι εγώ το μόνο δέντρο, γυμνό στη βροχή, χωρίς φύλλα.
Μέσα μου θρηνώ την ερημιά και την απουσία ενός εγκαταλεημένου σπιτιού σε

πολύβουη πόλη.

Φωνάζω ξανά.

Κανείς.

Κάποτε θα φύγω. Όχι σαν λύκος, μα σαν αρνί.

Και τότε, ίσως,

να με κατασπαράξουν.

Γιώργος, Λεωνίδας, Παναγιώτης. Σωκράτης, Σαμέτ
Μαρία Μουτσάκη

Και οι σκέψεις ενός μικρού σε ηλικία κρατούμενου -μαθητή:

Δεν ξέρω γιατί

Είμαι λυπημένος.

Δεν ξέρω γιατί.

Στο πρόσωπο μου δε βρίσκεται ούτε μια χαρά. Κοιτάζω και μένω αμίλητος. Δεν
ξέρω γιατί, γιατί έγινα έτσι.

Κάθε στιγμή εγώ μοίραζα χαρές.

Όμως αυτοί που ήταν δικοί μου, αυτοί μου μοίρασαν θλίψη.

Οι άνθρωποι με ρωτούν γιατί είναι θλιβερό το πρόσωπό μου.

Τα μάτια μου πια, συνέχεια κόκκινα, δείχνουν μοναξιά.

Κι ακόμη δεν ξέρω γιατί.

Αυτή τη λύπη, αυτή τη μοναξιά

Πού τα βρήκα;

Ποιος άρπαξε τις χαρές μου;

Πόσο έξυπνοι είναι τελικά οι άνθρωποι που βάζουν φωτιά στις καρδιές,
γιορτάζουν και μετά λυπούνται;

Ναι, έτσι κάνουν.

Κι εγώ ακόμη

δεν ξέρω γιατί.

Σαμέτ